

Maximumsum af 4.800 Kr., dog i intet Tilfælde ud over 6 Aars Arbejds løn. Det maa altsaa erkendes, at der i denne begrænsede Erstatning ligger et fuldstændigt Udvælgent for dette, at Arbejderen ikke udreder nogen Del af Præmien selv. Hvis vi havde sagt, at hans Erstatning skulde beløbe sig til 10.000 Kr., men at han saa selv skulde betale den ene Halvdel af Præmien mod, at Arbejdsgiveren betalte den anden Halvdel, vilde der alligevel være blevet udredt det samme fra Arbejdsgiverens Side, men det have vi ikke været at gøre, vi have ikke været at paalægge Arbejderen nogen Forsikringsvang, fordi vi ikke vilde paalægge ham noget, som vi mente, at han i forskellige Tilfælde ikke kunde overkomme. Derved have vi gjort ham til sin egen Assurandør for mindst det halve Tab, hvilket, som jeg har sagt her, maa ækvivalere Fordringen om, at Arbejderen skal bidrage til sin Forsikring selv. En Kontraprove vil ogsaa vise, at man af den Omstændighed, at han ikke skal betale nogen Præmie, ikke kan drage den Slutning, at Arbejderen faar den hele Forsikring foringen Ting. Hvis vi i Stedet for 4.800 Kr. havde sat 1.000 Kr., vilde man med samme Met kunne gøre gældende, at Arbejderen ingen Ting betaler selv, men Arbejdsgiveren vil da kun komme til at betale $\frac{1}{10}$ af det Tab, som var aastedkommet. Udgangspunktet fra Udvalgets Side er i Overensstemmelse med Udgangspunktet i andre Lande, hvor man har lovgivet paa dette Omraade, nemlig dette, at Staten skulde deles mellem Industrien og den paagældende Arbejder. Vi have derfor alle kunnet forene os om i den Henseende ikke at gaa ud over, hvad der allerede var foreslaet i det foreliggende Lovforslag, og det ærede Medlem for Westervig har ogsaa sluttet sig dertil. Dernæst blev der anmodet om, at der maatte blive paalagt Sygeforsikringsvang for de Arbejdere, som skulde henhøre under Ulykkesforsikringsloven. I den Henseende har Udvalget ment at være gaaet saa langt, som der med Rette bør gaa, idet man har undtaget de 13 første Uger fra Erstatnings- og Forsørgelsespligten fra Industriens Side. Vi have ment, at efter at vi have faaet en Sygeforsikringslov med Statsstilfud, vilde det være fuldt forsvarligt i Modsetning til, hvad der kunde være forsvarligt forinden en saadan Lov eksisterede, at undtage de 13 første Uger. Vi have ikke ment at burde gaa videre i saa Henseende fordi der for det første vil være Arbejdere, som rent individuelt ikke kunne blive optagne i Sygeforsikring. De kunne være for gamle, eller for svage til at blive Medlemmer af en Sygekasse. Dernæst

vil der ogsaa kunne tænkes Tilfælde, hvor der ikke er nogen Sygekasse paa det Sted, hvor den vedkommende arbejder. En direkte Sygeforsikringsvang, som i øvrigt heller ikke er i Overensstemmelse med den Tanke, der ligger til Grund for Sygeforsikringslovgivningen, bør altsaa ikke paalægges allerede af den Grund, at der vil være Tilfælde, hvor Fordringen ikke kan opfyldes fra Arbejderens Side. Et Mindretal vil dog ikke have de 13 første Uger undtagne, men de 13 Medlemmer af Udvalget ere blevne staaende ved, at man ved Hjælp af Bestemmelsen i Virkeligheden havde bragt den Tilfnyttning til Sygeforsikringsloven til Veje, som kunde bringes til Veje. Derefter indeholder Andragendet et Forslag om, at der skulde indføres Forsikringsbøger for de forsikrede, og at Arbejdsgiveren skulde indføre i dem Lønnen og den Tid, hvortil Arbejderen har arbejdet hos ham, for at det skulde blive muligt, naar Ulykkestilfældet indtraf, at fastslaa den Arbejds løn, han havde haft. Jeg maa sige, at denne Anmodning fra Arbejdsgiverforeningerne skyldes en mindre klar Affattelse af Lovforslaget paa det paagældende Punkt, idet det nemlig ikke er Meningen, at Arbejds lønnen skulde beregnes efter, hvad der faktisk havde været de sidste 6 Aar, men derimod skulde den regnes efter den Løn, multipliceret med 6, han oppebar paa det Sted, paa hvilket han er kommen til Stade. Vi have derfor stillet Forslag om en Redaktionsændring i saa Henseende ved Ændringerne under Nr. 21, 23 og 24, og vi mene, at fuld Tydelighed derved er opstaaet, saa at denne Anmodning kan siges at være bortfalden. Dernæst har man andraget om, at Aldersgrænsen for Kapitaludbetalingen, som i Lovforslaget er foreslaet til 50 Aars Alderen, skulde udvides til 55 Aars Alderen, og det har man fra Udvalgets Side ikke fundet noget at indvende imod. Talere om Grænsen for den Alder, hvor vedkommende tilskadefomne under normale Forhold kan fordrø, at der udbetales ham Kapital i Stedet for Livrente — Udgang til Livrente vil han jo altid have —, og naar vi havde begrænset det til 50 Aars Alderen, var det, fordi vi eller nogle af os ønskede, at Livrenterudbetalingen skulde blive Reglen, og at Kapitaludbetalingen skulde blive Undtagelsen. Men naar det udtrykkelig udtaltes i Andragendet fra Arbejdsgiverforeningerne, at man ønskede Aldersgrænsen udvidet med 5 Aar, kan der i og for sig ikke være noget at indvende derimod, og vi have derfor stillet et Forslag derom.

Danf. Lærereforbund har indsendt et Andragende til Rigsdagen med en Resolu-